

Gudsvigda jungfrur Ordo Consecrata Virginum

En mycket gammal kallelse

- Ända från första århundradet har kvinnor vigts som jungfrur av sina biskopar. De levde ett liv i bön och tjänst för andra allt medan de blev kvar i sina familjer.
- För boende i Sverige är Lucia av Syrakusa, jungfru och martyr, som vi firar den 13 december den mest kända.
- Efter att klosterlivet har utvecklats och därpå kongregationer för kvinnor, har jungfrur fortsatt att existera. De är vigda i världen parallellt med de nunnor som är klostervigda inom olika kongregationer.
- Det var för farligt för kvinnor att leva ensamma i världen, därför vigdes allt färre på detta sätt under ett antal århundraden.

På nytt upprättat till ära och värdighet av andra vatikankonciliet

- Konciliets liturgiska reform öppnade på nytt denna möjlighet för kvinnor som lever i världen, därav kungörelsen av det reviderade ritualet av den 31 maj 1970 och nr 604 i den nya kanoniska lagen.
- Denna rit "räknas bland de mest dyrbara skatterna i den romerska liturgin". (Dekret av den 31 maj 1970)
- Ordo Consecrata Virginum – de gudsvigda jungfrurna har ingen annan grund än kyrkan själv, som har öst sin inspiration i Marias mysterium. Denna kallelse är framför allt kyrklig.
- Till skillnad från nunneordnar har "Ordo virginum" varken regel eller struktur för en gemenskap. De vigda jungfrurna erkänns av kanonisk rätt vid sidan av klosternunnor, systrar, eremiter och medlemmar av sekularinstitut; "Till dessa former av vigt liv sluter Ordo Consecrata Virginum sig; i det de föresätter sig att följa Kristus så tätt som möjligt, vigs de mystiskt till Kristus, Guds Son och invigs till tjänst i Kyrkan.

- De lever i världen "utan att vara av världen". I Sverige är de få men fler i åtskilliga andra länder. Idag finns det över 6000 vigda jungfrur runt om i världen

Vem är den vigda jungfrun?

Vad hon är

En kvinna vigd till Gud, som Kristi brud, i tjänst för kyrkan. Det är biskopen som viger henne vid en offentlig och högtidlig liturgi. Det är en oåterkalleligt katolskt vigd livsform.

Jungfru

Eftersom kyrkan är jungfru är denna kallelse jungfrulig.

"Jag har ju trolovat er med en enda man, Kristus, och vill överlämna en ren jungfru till honom". (2 Kor 11:2)

Den som tar emot vigningen, förpliktar sig med "ett oåterkalleligt beslut", beseglat av den liturgiska riten, att "leva i evig jungfrulighet". Ett sådant val kräver en oupphörlig förpliktelse till att följa Kristus, i överensstämmelse med evangeliets radikalitet.

Brud

Eftersom Kristus älskar kyrkan som sin brud, är denna kallelse som en trolovning. "Som en ung man tager jungfrun till sin hustru, så skall han som bygger upp dig ta dig till sin äkta, och som brudgummen gläds åt sin brud, så skall din Gud glädja sig över dig." (Jes 62:5)

Den vigda jungfruns kallelse är att låta sig äktas av Kristus. Därav ringen som sätts på hennes finger. Hon blir så det upphöjda tecknet på kyrkans kärlek till Kristus som sin äkta man, och bilden på det rike som skall komma. Hela hennes existens inrättas sig från och med nu efter detta mål, och allt blir för henne möjlighet till att konkret visa Guds förbund med sitt folk.

Moder

Eftersom kyrkan är moder, är denna kallelse moderlig. "Jubla du ofruktsamma, som aldrig har fått barn. Brist ut i jubelrop, du som aldrig har fött! För den ensamma kvinnan ska få fler barn än den gifta kvinnan, säger Herren." (Jes 54:1)

Likt jungfru Maria söker den vigda jungfrun, utan uppehåll, att göra Faderns vilja och öppnar sig för Andens fruktbarhet.

Vad hon lever

Ett liv i bön

"Och Anden och bruden säger; "Kom!" och den som hör det ska säga "Kom!" (Upp 22:17)

Den första uppgiften för jungfrun är bönen. Eftersom kyrkan vakar och väntar på sin Herre, är jungfruns kallelse att skynda fram i en vakande tillit, "inför Herrens återkommande i härlighet". (Matt 25:31)

Under vigningen räcker biskopen henne Kyrkans bönbok, Timmarnas liturgi.

I själva hjärtat av kyrkan

Lidelsen för ditt hus har förtärt mig." (Ps 69:10)

Den vigda träder inte in i en ny struktur. Hennes gemenskap är inget annat än hennes stift, vilkens kyrkliga liv hon delar. Vigningen upprättar ett nytt band mellan kvinnan, som mottager den och stiftets biskop. Detta band är på en gång av en andlig och en rättslig karaktär. På vilket sätt som den vigda jungfrun än är infogad i stiftet, så vet hon, att hennes bön och mission är världsomspännande i likhet med den universella kyrkan.

I en tjänande anda

"Som en fruktbar vinststock är din hustru i ditt hus." (Ps 128:23)

De vigda jungfrurna är "vigda till tjänst i kyrkan". Det rör sig om en "tjänst" i harmoni med vars och ens personliga kallelse. De verkar efter Evangeliets förkunnelse och i tjänst för sina bröder och systrar "i överensstämmelse med deras respektive nådegåvor", i en stor spridning med hänsyn till ålder, profession, spiritualitet och uppgifter i kyrkan.

Hur tar man emot jungfrurnas vigning?

Kallelsen

Kandidatens kallelse bekräftas av biskopens kallelse. Det ligger på honom att verifiera, att hon besitter en sådan mänsklig och andlig mognad, att den tillåter henne att påta sig en viss ensamhet, samt hennes materiella oberoende och hennes integrering i kyrkan.

Förberedelse och fortsatt utbildning

Denna kallelse kräver en grundlig förberedelse omfattande:

- En utförlig information om denna livsform,
- En fördjupning Guds Ord och kyrkans tradition, trons sanningar och kyrkolärans stora texter.
- Andlig vägledning

Högtid

Denna vigning, ges av den ordinarie biskopen, äger normalt rum i domkyrkan på en festdag. Den kungörs i det register som är gjort för detta bruk, och bevaras i stiftets arkiv.